

PAMATUJTE,
JE TO JEN HRA

CARAVAL

STEPHANIE
GARBER

přeložila
Eva Vybíralová

CARAVAI

Copyright © 2017 by Stephanie Garber

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Eva Vybíralová, 2025

Cover © Erin Fitzsimmons, Ray Shappell, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5878-4 (pdf)

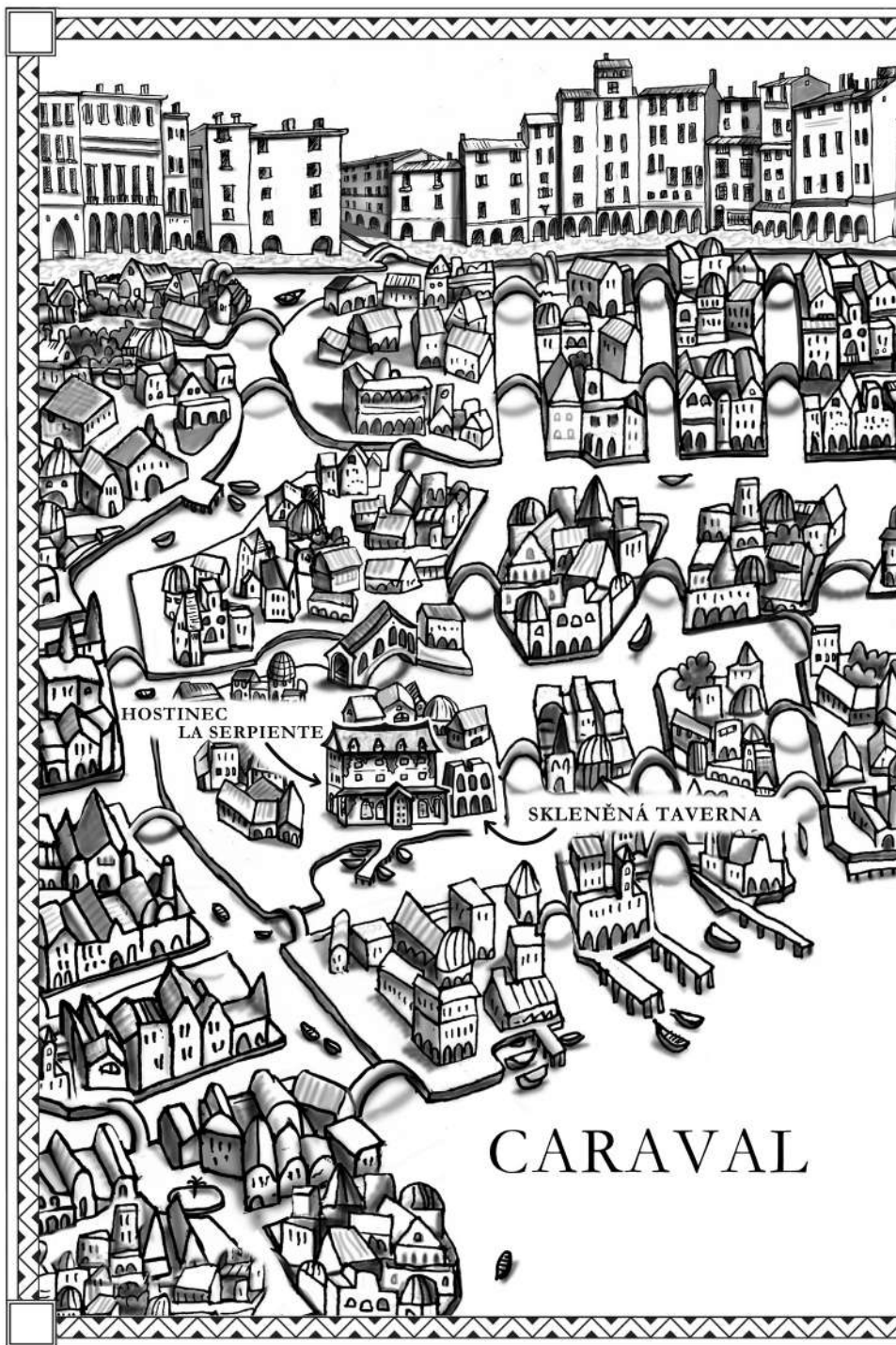

STEPHANIE
GARBER

přeložila Eva Vybíralová

Mojí mámě a tátovi, kteří mě naučili,
co znamená bezpodmínečná láska.

HOSTINEC
LA SERPIENTE

SKLENĚNÁ TAVERNA

CARAVAL

OSTROV TRISDA

Trvalo sedm let, než mi na dopis odpověděl.

Rok 50, Elantinská dynastie

Vážený pane Mistře Caravalu,
mé jméno je Scarlett, ale tento dopis píšu kvůli
své sestře Telle. Bude mít brzy narozeniny a moc
ráda by viděla vás a vaše úžasné herce Caravalu.
Její narozeniny jsou 37. den období růstu a byly
by to ty nejskvělejší narozeniny, kdybyste přijeli.

S nadějí

Scarlett z Dobytého ostrova Trisda

Rok 51, Elantinská dynastie

Vážený pane Mistře Caravalu,
znovu vám píšu já – Scarlett. Přišel vám můj
předchozí dopis? Letos už moje sestra Tella říká,
že je příliš stará na to, aby slavila narozeniny,
ale já si myslím, že je jen zklamaná, že jste ne-
přijeli na náš ostrov Trisda. Toto období růstu
jí bude deset a mně jedenáct. Tella to nepřizná,
ale stále by vás a vaše skvělé herce Caravalu
moc chtěla vidět.

S nadějí

Scarlett z Dobytého ostrova Trisda

Rok 52, Elantinská dynastie

Vážený Legendo, mistře Caravalu,
omlouvám se, že jsem ve svých předchozích dopi-
sech neuvedla správně vaše jméno. Doufám, že to
není důvod, proč jste nepřijeli na Trisdu. Naro-
zeniny mé sestry nebyly jediným důvodem, proč
jsem chtěla, abyste sem přivezl své úžasné herce
Caravalu – moc ráda bych je viděla i já sama.

Omlouvám se, že je můj dopis tak krátký –
můj otec se bude zlobit, pokud zjistí, že vám píšu.

S nadějí

Scarlett z Dobytého ostrova Trisda

Rok 52, Elantinská dynastie

Vážený Legendo, mistře Caravalu,
právě jsem slyšela, co se stalo, a ráda bych vám
vyjádřila upřímnou soustrast. I když jste zatím
s Caravalem na náš ostrov Trisda nepřijel ani
neodpověděl na žádný z mých dopisů, vím, že
nejste vrah. Velmi mě zarmoutilo, když jsem se
dozvěděla, že teď nějaký čas nebudete cestovat.

Se srdečným pozdravem

Scarlett z Dobytého ostrova Trisda

Rok 55, Elantinská dynastie

Vážený mistře Legendo,
pamatujete si na mě, Scarlett, z Dobytého ostro-
va Trisda? Víím, že je to už několik let, kdy jsem
vám psala naposled. Slyšela jsem, že jste se svý-
mi herci znovu začali vystupovat. Moje sestra mi
řekla, že nikdy nejezdíte na stejné místo dvakrát,
ale od té doby, co jste tu byli před padesáti lety,
se zde hodně změnilo a já jsem přesvědčená, že
neexistuje nikdo, kdo by chtěl vaše představení
vidět víc než já.

S nadějí

Scarlett

Rok 56, Elantinská dynastie

Vážený mistře Legendo,
slyšela jsem, že jste loni navštívili hlavní město
Jižního impéria a změnili barvu oblohy. Je to
pravda? Já a moje sestra jsme se zkoušely na
vaše tamější představení dostat, ale nesmíme
opouštět Trisdu. Občas si myslím, že se nikdy
nedostanu mimo Dobyté ostrovy. Proto jsem tolik
chtěla, abyste se svými herci přijel sem. Je asi
zbytečné vás o to znovu žádat, ale stále doufám,
že příjezd na Trisdu zvážíte.

S nadějí

Scarlett z Dobytého ostrova Trisda

Rok 57, Elantinská dynastie

*Vážený mistře Legendo,
tohle je můj poslední dopis vám. Brzy budu vda-
ná. Takže bude asi nejlepší, když letos se svými
herci na Trisdu nepřijedete.*

Scarlett Dagna

Rok 57, Elantinská dynastie

Milá Scarlett Dragno z Dobytého ostrova Trisda -

blahopřeji ti k tvé nadcházející svatbě. Bohužel se svými herci nemohu na Trisdu přijet.

V letošním roce necestujeme. Naše další představení je jen na pozvání, ale rád bych poznal tebe i tvého snoubence, pokud by pro vás bylo možné opustit váš ostrov a přijet. Příjmi ode mě prosím přiložený dárek.

Zpera Legendy, mistra Caravali

Scarlettiny pocity byly ještě pestřejší než obvykle. Naléhavá červená hořících uhlíků. Nedočkává zelená nových výhonků trávy. Vzrušená žlutá třepetajících se ptačích křídel.

Konečně odepsal.

Znovu si dopis od něj přečetla. A pak ještě jednou. A ještě jednou. Její oči sledovaly každý ostrý tah inkoustem, každou voskovou křivku stříbrného erbu mistra Caravala – slunce, v něm hvězda a uvnitř ní slza. Vodoznak se stejnou pečeti nesly i přiložené vstupenky.

Tohle nebyl žert.

„Donatello!“ Scarlett se vrhla dolů ze schodů do místnosti se sudy a hledala svou sestru. Okamžitě ucítila důvěrně známou vůni melasy a dubového dřeva, ale svého nezbedného sourozence nikde neviděla.

„Tello – kde jsi?“ Olejové lampy vrhaly jantarovou záři na lahve s rumem a několik čerstvě naplněných sudů. Vtom se ozvalo zasténání a pak Scarlett uslyšela, že opodál někdo přerušovaně a ztěžka dýchá. Po své poslední bitvě s otcem Tella pravděpodobně vypila více, než snesla, a teď podřimuje někde na podlaze. „Dona–“

Druhá polovina jména její sestry Scarlett uvízla v krku.

„Ha-hoj, Scar.“

Donatella se na Scarlett zakřenila bílými zuby a napuchlými rty. Medově blond lokny měla rozčuchané a její šál ležel na zemi. Vedle ní stál okouzlující mladý námořník a ruce měl obtočené kolem jejího pasu, což Scarlett přimělo se zajímavě zeptat: „Vyrušila jsem vás snad přiněčem?“

„Při ničem, v čem bychom nemohli zase pokračovat.“ Námořník mluvil zpěvavým přízvukem Jižního impéria, který zněl mnohem uhlazeněji než ostrý přízvuk Poledníkové říše, na nějž byla Scarlett zvyklá.

Tella se zachichotala, ale měla alespoň tu slušnost, že se trochu začervenala. „Scar, Juliana znáš, že?“

„Rád tě vidím, Scarlett.“ Julian se usmál, chladný a neodolatelý jako kousek stínu během období horka.

Scarlett věděla, že zdvořilou odpovědí by bylo říct něco jako „taky tě ráda vidím“, nedokázala však myslet na nic jiného než na jeho ruce, které se stále vinuly kolem Telliny zvonkově modré sukně. Pohrával si se stužkami na její turnýře, jako by Tella byla dárek, který chce nedočkavě rozbalit.

Julian se na ostrově Trisda objevil asi před měsícem. Když načepýřeným krokem vyšel ze své lodi, vysoký a pohledný, se zlatavě opálenou kůží, upoutal pozornost téměř každé ženy. I Scarlett se po něm na vteřinu otočila, ale dobře věděla, že je lepší nedívat se o nic déle.

„Tello, mohla bych s tebou na chvíli mluvit?“ Scarlett se podařilo zdvořile pokynout směrem k Julianovi, ale jakmile se mezi sudy propletly dostatečně daleko, aby je neslyšel, vyhrkla: „Co to děláš?“

„Scar, máš před svatbou – tak předpokládám, že ti nejsou neznámé záležitosti, které se odehrávají mezi mužem a ženou.“ Tella laškovně dloubla sestru do ramene.

„To jsem nemyslela. Víš, co se stane, jestli tě nachytá otec.“

„Proto nemám v plánu nechat se nachytat.“

„Mluv prosím vážně,“ řekla Scarlett.

„Já ale mluvím vážně. Jestli nás otec nachytá, najdu nějaký způsob, jak to svést na tebe.“ Tella se trpce usmála. „Ale kvůli tomu jsi sem dolů asi nepřišla.“ Oči jí sklouzly k dopisu, který držela Scarlett v ruce.

V matné záři lampy se zaleskly zdobené okraje papíru. Třpytily se zlatým odleskem – barvou kouzel, přání a slibů věcí, které měly nastat. Stejně zářila i adresa na obálce.

Slečna Scarlett Dragna

Na adresu zповědnice

Trisda

Dobyté ostrovy Poledníkové říše

Tella při pohledu na oslnivé písmo mhouřila oči. Vždy měla ráda krásné věci, jako byl například ten mladý muž, jenž na ni stále čekal za sudy. Když Scarlett ztratila nějakou svou krásnou věc, často ji našla v pokoji své mladší sestry.

Teď ale Tella nesáhla po obálce, aby se podívala, co obsahuje. Její ruce zůstaly viset podél těla, jako by s tím dopisem nechtěla mít nic společného. „To je další dopis od hraběte?“ Vyslovila jeho titul s opovržením, jako by mluvila o ďáblu.

Scarlett chtěla svého snoubence hájit, ale nemělo to význam – sestra už jí několikrát dala jasně najevo, co si o jejím zasnoubení myslela. Na jejím názoru nic nezměnilo ani to, že domluvené svatby byly napříč Poledníkovou říší velmi v módě a že jí hrabě už několik měsíců posílal velmi hezké dopisy. Tella odmítala pochopit, jak se Scarlett může vdát za někoho, s kým se nikdy neviděla osobně. Scarlett ale svatba s mužem, kterého nikdy

neviděla, děsila mnohem méně než myšlenka na to, že by zůstala na Trisdě.

„No,“ naléhala Tella, „řekneš mi tedy, co to je?“

„Není to dopis od hraběte.“ Scarlett mluvila potichu, aby její slova neslyšel Tellin námořník. „Je od mistra Caravalu.“

„On ti odepsal?“ Tella dopis vytrhla Scarlett z ruky. „Boží zuby!“

„Pšššt!“ Scarlett postrčila svou sestru zpět k sudům. „Mohl by tě někdo slyšet.“

„To nemůžu mít radost?“ Tella vytáhla z obálky tři vstupenky, které byly k pozvánce přiložené. Světlo lampy dopadlo na vodoznaky. Ty na krátký moment stejně jako okraje dopisu zazářily zlatou barvou, jež se posléze proměnila na nebezpečný krvavě karmínový odstín.

„Vidíš to?“ Tella se zajíkla a nevěřicně si prohlížela shluky stříbrných písmen, které tančivě vytvářily slova: *Vstupenka pro jednu osobu: Donatella Dragna z Dobytých ostrovů.*

Na druhé vstupence bylo uvedeno Scarlettino jméno.

Na třetí bylo uvedeno jen *Vstupenka pro jednu osobu*. Na všech třech vstupenkách bylo vytištěno jméno ostrova, o kterém Scarlett dosud nikdy neslyšela: *Isla de los Sueños*.

Scarlett si uvědomila, že tato vstupenka bez jména byla určena pro jejího snoubence a na okamžik si představila, jak romantické by bylo zažít s ním Caraval, až budou sezdáni.

„Jé, podívej, je tu napsáno ještě něco dalšího,“ vykřikla Tella, když na vstupenkách uviděla další text.

Pro jednorázový vstup do Caravalu.

Hlavní brány se zavírají o půlnoci ve třináctý den období růstu v 57. roce Elantinské dynastie. Kdo přijde později,

nebude se moci zúčastnit hry ani získat letošní cenu pro vítěze: jedno přání.

„To je za tři dny,“ řekla Scarlett a jasné barvy jejích předchozích pocitů se změnily na obvyklé mdlé odstíny šedého zklamání.

Měla rovnou vědět, že to nemůže vyjít. Možná kdyby se Caraval konal za tři měsíce nebo alespoň za tři týdny – prostě až bude vdaná. Otec Scarlett tajil přesné datum svatby. Věděla ale, že to rozhodně nebude dřív než za tři dny. A odjet ještě předtím by bylo nemožné – a příliš nebezpečné.

„Podívej se ale na letošní cenu,“ řekla Tella. „Přání.“

„Já myslela, že na přání nevěříš.“

„A já myslela, že budeš mít větší radost,“ odpověděla Tella. „Uvědomuješ si, že kdekdo by i zabíjel, aby tyhle vstupenky získal?“

„Copak jsi přehlídla tu část, kde se píše, že bychom musely odjet z našeho ostrova?“ I když se Scarlett hrozně moc chtěla zúčastnit Caravalu, ještě více se potřebovala vdát. „Abychom to za tři dny stihly, musely bychom odjet hned zítra.“

„A proč myslíš, že jsem tak nadšená?“ Telle se rozsvítily oči. Když byla šťastná, svět se pro ni rozzářil a Scarlett se chtělo usmívat se s ní a říkat ano na všechno, po čem její sestra zatoužila. Věděla už ale příliš dobře, jak zrádné je doufat v něco tak iluzorního, jako je přání.

Scarlett se nenáviděla za to, že sestře zkazí radost, ale bylo pořád lepší, aby to udělala ona než někdo jiný, kdo by ji zničil ještě více. Ostrým hlasem tedy řekla: „Pila jsi snad tady dole rum? Zapomněla jsi, co otec udělal, když jsme se naposled pokusily opustit Trisdu?“

Tella sebou cukla. Na okamžik vypadala jako ta křehká dívka, kterou se v sobě tak moc snažila zapřít. Potom

se ale její výraz stejně rychle změnil na zatvrzelý. „To bylo před dvěma lety. Teď už jsme chytřejší.“

„Taky ale máme víc co ztratit,“ dodala Scarlett.

Pro Tellu bylo snazší nedbat na to, co se stalo, když se naposled pokusily dostat na Caraval. Scarlett své sestře nikdy neřekla celou pravdu o otcově trestu. Nechtěla, aby Tella žila v takovém strachu, aby se neustále ohlížela přes rameno a aby věděla o věcech, které byly mnohem horší než otcovy standardní formy postihu.

„Neříkej mi, že nechceš jet proto, že se bojíš, že to naruší tvou svatbu.“ Tella pevněji stiskla vstupenky, které držela v ruce.

„Přestaň.“ Scarlett jí vstupenky vzala. „Pomačkáš je.“

„A ty se vyhýbáš mojí otázce, Scarlett. Jde ti jen o tu svatbu?“

„Samozřejmě že ne. Jde mi o to, že dostat se z Trisdy už zítra prostě nezvládneme. Ani nevíme, kde to místo je. Nikdy jsem o Isla de los Sueños neslyšela, ale vím, že to není žádný z Dobytých ostrovů.“

„Já vím, kde to je.“ Julian vykročil zpoza několika sudů s rumem a pohlížel na ně s úsměvem, který napovídal, že rozhodně neměl v plánu omluvit se za to, že poslouchal cizí soukromý rozhovor.

„Tohle se tě netýká,“ zarazila Juliana Scarlett odmítavým gestem ruky.

Julian se na ni překvapeně podíval, jako by to bylo poprvé, kdy ho nějaká dívka odmítla. „Jen se snažím vám pomoci. O tom ostrově jste nikdy neslyšely, protože není součástí Poledníkové říše. Nespadá pod vládu žádné z pěti říší. Isla de los Sueños je soukromý ostrov *Legendy*. Je odsud vzdálený jen dva dny cesty, a jestli se tam chcete dostat, můžu vás propašovat na svou loď. Za určitou cenu.“ Julian se významně podíval na třetí vstupenku.

Měl světle hnědé oči lemované výraznými řasami, přímo stvořené k přesvědčování dívek, aby zdvihly své sukně a otevřely své náruče.

Scarlett hlavou proletěla Tellina slova o lidech, kteří by pro vstupenky na Caraval zabíjeli. Julian měl sice okouzlující obličej, ale taky měl přízvuk Jižního impéria. Každý věděl, že Jižní impérium je místo bez zákonů.

„Ne,“ řekla Scarlett. „Bylo by to příliš nebezpečné, kdyby nás chytili.“

„Všechno, co děláme, je nebezpečné. Průšvih bude i to, když nás tady dole někdo chytí s klukem,“ prohlásila Tella.

Julian se zatvářil uraženě, že o něm mluví jako o klukovi, ale než stihl protestovat, Tella pokračovala. „Nic, co děláme, není bezpečné. Ale tohle za to riziko stojí. Tys na to čekala celý život, přála sis to s každou padající hvězdou a u každé lodi, která dorazila do přístavu, jsi doufala, že na její palubě jsou tajemní účinkující Caravalu. Chceš to ještě víc než já.“

Cokoliv jste slyšely o Caravalu se vůbec nedá srovnávat se skutečností. Caraval je více než jen hra nebo představení. Je to to nejmagičtější, co najdete na tomto světě. Scarlett si vzpomněla na slova své babičky a prohlížela si vstupenky, které držela v ruce. Příběhy o Caravalu, které jako malá dívka zbožňovala, se nikdy nezdály tak reálné jako právě v této chvíli. Scarlett měla vždy své nejsilnější emoce spojené s určitou barvou a teď se v ní na moment rozzhnula touha barvy zlatobýlu. Scarlett si na krátký okamžik představila, jaké by to bylo odjet na Legendův soukromý ostrov, hrát hru a vyhrát přání. Svoboda. Možnost volby. Zázraky. Magie.

Nádherná, absurdní fantazie.

A fantazií by to také mělo zůstat. Prání byla asi tak stejně reálná jako jednorožci. Když byla Scarlett mladší, věřila babiččíným příběhům o kouzlech Caravalu, ale jak vyrostla, měla už od jejích pohádek větší odstup. Nikdy neviděla žádný důkaz toho, že kouzla existují. Teď se jí zdálo mnohem pravděpodobnější, že vyprávění její babičky byly jen zveličené historky staré ženy.

Scarlett na jednu stranu stále velmi toužila zažít velkolepost Caravalu, věděla ale, jak pošetilé je věřit tomu, že by jí mohla magie změnit život. Jediná osoba, která mohla Scarlett či její sestře poskytnout nový život, byl Scarlettin snoubenec – hrabě.

Teď když byli dál od světla lampy, písmo na vstupenkách zmizelo a nyní vypadaly téměř obyčejně. „Tello, to prostě nemůžeme. Je příliš riskantní pokoušet se opustit ostrov...“ Scarlett se zarazila, protože uslyšela zaskřípání schodů, které vedly do místnosti se sudy. Následoval dusot těžkých bot. Přinejmenším tří párů.

Scarlett se vyděšeně podívala na svou sestru.

Tella zaklela a rychlým gestem pokynula Julianovi, aby se schoval.

„Kvůli mně se neschovávej.“ Guvernér Dragna sestoupil po schodech a pronikavý odér jeho silně naparfémovaného obleku narušil ostrou vůni místnosti se sudy.

Scarlett si rychle strčila dopis do kapsy šatů.

Za jejím otcem stáli tři strážci, kteří následovali každý jeho krok.

„My se, myslím, neznáme.“ Guvernér ignoroval své dcery a natáhl ruku v rukavici směrem k Julianovi. Rukavice měly barvu švestek – odstín temných modřin a moci.

Alespoň měl ještě rukavice, obraz zdvořilosti. Guvernér Dragna se rád oblékal do bezvadně padnoucího na zakázku šitého černého dlouhého kabátu a pruhované

purpurové vesty. Bylo mu přes čtyřicet let, ale dával si pozor, aby neztloustl jako jiní muži. V souladu s poslední módou nosil své blond vlasy svázané vzadu úhlednou černou mašlí a dával na odívání svá pěstěná obočí a plavou bradku.

Julian byl vyšší, přesto se na něj guvernér díval spatra. Scarlett viděla, jak její otec hodnotí námořníkův hnědý záplatovaný kabát a volné kalhoty zastrčené do ošoupaných vysokých bot.

Julian bez zaváhání nabídl guvernérovi svou ruku bez rukavice, sebevědomí mu opravdu nechybělo. „Rád vás poznávám, pane. Julian Marrero.“

„Guvernér Marcello Dragna.“ Oba muži si potřásli rukou. Julian se poté pokusil ze stisku vymanit, ale guvernér jej nadále pevně držel. „Juliane, ty jistě nejsi z tohoto ostrova?“

Tentokrát Julian zaváhal. „Ne, pane, jsem námořník. První důstojník na *El Beso Dorado*.“

„Takže tudy jen projíždíš,“ usmál se guvernér. „Námořníky tu máme rádi. Pomáhají naší ekonomice. Jsou ochotni platit vysoké částky za místo v přístavišti a během času, co tu jsou, utratí další peníze. Teď mi pověz – co říkáš na můj rum?“ Guvernér mávl svou volnou rukou směrem k sudům. „Předpokládám, že to je to, co jsi tady dole okusil?“

Když Julian hned neodpověděl, guvernér na něj přitlačil: „Tobě nechutnal?“

„Ne, pane. Chci říct, ano, pane,“ opravil se Julian. „Vše, co jsem okusil, je výtečné.“

„Včetně mých dcer?“

Scarlett znervózněla.

„Z tvého dechu poznám, že jsi žádný rum nepopil,“ pokračoval guvernér Dragna. „Vím, že jste tu nehráli

karty ani se nemodlili. Tak mi řekni, kterou z mých dcer jsi ochutnal?“

„Ach ne, pane. Mýlíte se.“ Julian kroutil hlavou a jeho oči se rozšiřovaly, jako by nikdy nedokázal udělat něco tak hanebného.

„Byla to Scarlett,“ vložila se do toho Tella. „Přišla jsem sem dolů a přistihla je při tom.“

Ne. Scarlett proklínala svou pošetilou sestru. „Otče, Tella lže. Byla to ona, ne já. To já jsem je tu přistihla.“

Tellin obličej zrudl. „Scarlett, nelži. Akorát to tím ještě zhoršíš.“

„Já nelžu! Otče, byla to Tella. Myslíte, že bych udělala něco takového pár týdnů před svou svatbou?“

„Otče, neposlouchejte ji,“ přerušila ji Tella. „Slyšela jsem ji šeptat, že jí to pomůže nebýt z té svatby tolik nervózní.“

„To je další lež...“

„Tak dost!“ Guvernér se otočil na Juliana, jehož opálená ruka byla stále uvězněna v jeho naparfémované švestkové rukavici. „Mé dcery mají odporný zvyk být nečestné, ale ty budeš jistě rozumnější. Teď mi řekni, mladý muži, se kterou z mých dcer jsi tady dole byl?“

„Myslím, že tu došlo k nějakému omylu...“

„Já se nikdy nemýlím,“ přerušil ho guvernér. „Dám ti poslední šanci říct mi pravdu, nebo...“ Všichni guvernérovi strážci udělali jeden krok dopředu.

Julianovy oči bezradně vyhledaly Tellu.

Tella s ostrým potřesením hlavy bezhlasně rty vyslovila: *Scarlett*.

Scarlett se pokusila upoutat Julianovu pozornost a říct mu, že dělá chybu, ale viděla v námořnickově tváři jeho rozhodnutí ještě předtím, než odpověděl: „Byla to Scarlett.“

Lehkomyslný kluk. Bezpochyby věřil, že Telle prokazuje laskavost, ale ve skutečnosti tomu bylo právě naopak.

Guvernér přestal svírat Julianovu ruku a sundal si naparfémované švestkové rukavice. „Varoval jsem tě,“ prohodil směrem ke Scarlett. „Víš, co se stane, když nebudeš poslouchat.“

„Otče, prosím, byl to jen velmi letmý polibek.“ Scarlett se pokusila stoupnout si před Tellu, ale jeden ze strážců ji strhl zpět k sudům a surově jí zkroutil lokty za záda, když se snažila svou sestru chránit. Protože to nebyla Scarlett, kdo měl být za ten prohřešek potrestán. Pokaždé, když Scarlett nebo její sestra něco provedly, guvernér Dragna nějakým strašným způsobem potrestal tu druhou.

Guvernér nosil na pravé ruce dva velké prsteny – čtvercový ametyst a fialový diamant s ostrým hrotem. Teď si oba prsteny otočil kolem prstů, napřáhl se a udeřil Tellu přes obličej.

„Ne! To já jsem se provinila!“ vykřikla Scarlett – i když věděla, že to je chyba.

Její otec udeřil Tellu ještě jednou. „Za lhaní,“ řekl. Druhý úder byl ještě tvrdší než ten první. Tella se skácela k zemi a z tváře jí proudily pramínky krve.

Guvernér Dragna udělal spokojeně krok zpět a utřel si krev z ruky do vesty jednoho ze strážců. Poté se otočil na Scarlett. Zdál se najednou vyšší než předtím, zatímco Scarlett si připadala, jako by se scvrkla. Její otec nemohl udělat nic, co by ji bolelo víc než nechat ji dívat se, jak bije její sestru. „Doufám, že to je naposledy, co jsi mě zklamala.“

„Omlouvám se, otče. Udělala jsem hloupou chybu.“ Byla to ta nejpravdivější věc, co Scarlett za celé dopoledne řekla. Nebyla to sice ona, koho Julian *okusil*, ale opět nezvládla ochránit svou sestru. „Už se to nebude opakovat.“

„Doufám, že to myslíš vážně.“ Guvernér si znovu nasadil rukavice, sáhl do kabátu a vytáhl z něj dopis. „Nejspíš bych ti ho neměl dávat, ale možná ti připomene, co všechno bys mohla ztratit. Tvá svatba bude ode dneška za deset dní, na konci příštího týdne, dvacátého. Jestli se jí cokoliv postaví do cesty, poteče krev nejen z obličeje tvé sestry.“

Scarlett stále cítila otcův parfém. Vůně byla podobná barvě jeho rukavic – anýz a levandule a něco podobného shnilým švestkám. Zůstávala ve vzduchu ještě dlouho poté, co otec odešel, a Scarlett si sedla k Telle a čekala, až služebná přinese čisté obvazy a lékárničku.

„Měla jsi mě nechat říct pravdu,“ řekla Scarlett. „Mě by neudeřil tak silně, když mám mít za deset dní svatbu.“

„Možná by tě neuhodil do obličeje, ale udělal by něco jiného a stejně tak strašného – třeba by ti zlomil prst a ty bys nemohla dokončit svou svatební deku.“ Tella zavřela oči a opřela se o sud rumu. Její tvář teď měla téměř stejnou barvu jako otcovy zatracené rukavice. „A já jsem ta, která si tu ránu zasloužila, ne ty.“

„Tohle si nezaslouží nikdo,“ řekl Julian. Bylo to poprvé, co po odchodu jejich otce promluvil.

„Já...“

„Nic neříkej,“ přerušila ho Scarlett. „Tvoje omluva její rány nezahojí.“

„Nechtěl jsem se omlouvat.“ Julian se na okamžik odmlčel, jako by vážil další slova. „Já měním svou nabídku toho, že vás obě odvezu z ostrova. Pokud se rozhodnete, že chcete odjet, udělám to zadarmo. Moje loď odplouvá

z přístavu zítra za rozbřesku. Vyhledejte mě, pokud si to rozmyslíte.“ Julian pohlédl nejprve na Scarlett, pak na Tellu. V příštím okamžiku už vyběhl po schodech a zmizel.

„Ne,“ řekla Scarlett, která věděla, co chce Tella říct ještě předtím, než to její sestra vyslovila. „Jestli odjedeme, po návratu bude všechno ještě horší.“

„Já nemám v plánu se vracet.“ Tella otevřela oči. Byly zalité slzami, ale zároveň plné urputnosti.

Scarlett často otravovalo, jak impulzivní její sestra byla, ale zároveň věděla, že jakmile se Tella rozhodne pro určitý plán, nic ji nepřiměje jej změnit. Scarlett došlo, že Tella se rozhodla už před tím, než přišel dopis od Legendy, mistra Caravalu. Proto trávila čas s Julianem. Z toho, jak málo pozornosti věnovala jeho odchodu, bylo jasné, že jí na něm nezáleželo. Chtěla jen námořníka, který ji vezme pryč z Trisdy, a Scarlett jí teď poskytla příležitost k odjezdu.

„Scar, měla bys odjet se mnou,“ řekla Tella. „Já vím, že si myslíš, že tě svatba zachrání, ale co když je ten hrabě stejný jako otec nebo ještě horší?“

„To není,“ byla si jistá Scarlett. „Věděla bys to, kdyby sis přečetla jeho dopisy. Je to dokonalý džentlmen a slíbil, že se postará o nás obě.“

„Ale sestřičko,“ usmála se Tella hořce. Usmála se jako někdo, kdo se chystá říct něco, co si přeje, aby říkat nemusel. „Pokud je to takový *džentlmen*, tak proč je tak tajnůstkářský? Proč pořád znáš jen jeho titul, a ne i jeho jméno?“

„To není jeho chyba. Udržet jeho identitu v tajnosti je jen další z otcových pokusů, jak nás mít pod kontrolou.“ Dokazoval to i dopis, který Scarlett držela v ruce. „Podívej se sama,“ řekla Scarlett a podala dopis sestře.

1. den období růstu

Rok 57, Elantinská dynastie

*Má nejdrazší Scarlett,
toto je můj poslední dopis. Brzy budu na palubě
lodi směřovat k Dobytým ostrovům. Tvůj otec chtěl
datum naší svatby ponechat tajemstvím, ale požádal
jsem jej, aby ti předal tento list. Myslím, že to,
že poprvé uvidíme jeden druhého, bude dostatečným
překvapením – i když podle všeho, co jsem o tobě
slyšel, očekávám, že pro mě to bude překvapení
velmi příjemné.*

*Zatímco ti píše, služebné již připravují hostin-
ský pokoj pro tvou mladší sestru. Myslím, že obě
dvě budete ve Valendě velmi šťastné...*

Zbytek stránky chyběl. Scházel nejen zbytek slov Scarlettina snoubence, ale její otec ve své laskavosti odstranil i jakékoliv stopy po voskové pečeti, která mohla Scarlett napovědět, za koho se vdává.

Další z jeho zvrácených her.

Někdy měla Scarlett pocit, že celá Trisda je pod kopulí, obrovskou klenbou ze skla, pod kterou jsou všichni uvězněni, zatímco její otec na ně shlíží dolů a někdy přemisťuje či odstraňuje lidi, kteří nebyli na správných místech. Scarlettin svět byla obrovská desková hra a její otec věřil, že svatba, kterou pro ni chystal, bude jeho předposlední tah, díky kterému bude mít na dosah vše, co chce.

Guvernér Dragna měl z prodeje rumu a dalších obchodů na černém trhu větší bohatství než většina vedoucích činitelů na ostrově. Protože ale Trisda byla jedním z Dobytých ostrovů, nedostávalo se mu takové moci a úcty, jaké by si přál. Bez ohledu na všechnen majetek, který se mu podařilo nahromadit, jej regenti a šlechticové ze zbytku Poledníkové říše přehlíželi.

Nic na tom nezměnilo ani to, že ostrov Trisda, i další čtyři Dobyté ostrovy, byly součástí Poledníkové říše již více než šedesát let. Jejich obyvatelé byli stále považováni za neotesané a nevzdělané barbary, kterými byli, když si je říše podmanila. Guvernér Dragna ale věřil, že Scarlettina svatba vše změní. Spojí ho s urozenou rodinou, čímž konečně získá úctyhodnost – a samozřejmě i větší moc.

„Tohle nic nedokazuje,“ řekla Tella.

„Dokazuje to, že je vlídný, ohleduplný a...“

„V dopise ze sebe džentlmena dokáže udělat každý. Ale víš, že jen podlý člověk by uzavřel obchod s naším otcem.“

„Přestaň říkat takové věci.“ Scarlett vytrhla Telle dopis z ruky. Její sestra se mýlila. I písmo, kterým hrabě dopisy psal, prokazovalo ohleduplnost, uspořádané oblé tvary a měkké linky. Pokud by hrabě byl necitelný, nenapsal by jí tolik dopisů, jimiž zmírňoval její obavy, a nesliboval by, že do Valendy – hlavního města Elantinské říše, které bylo mimo dosah vlivu jejího otce, vezmou i Tellu.

Scarlett ve skrytu duše věděla, že hrabě možná nebude ve všem takový, jak doufala, ale život s ním bude určitě lepší než život s otcem. A Scarlett mu nemohla znovu vzdorovat – obzvlášť když jí v hlavě stále znělo jeho strašné varování: *„Jestli se jí cokoliv postaví do cesty, poteče krev nejen z obličeje tvé sestry.“*

Scarlett tu svatbu nechtěla dát v sázku kvůli pouhé šanci na výhru přání během Carvalu.

„Tello, když se pokusíme odjet, otec nás bude pronásledovat až na konec světa.“

„Tak se alespoň dostaneme na konec světa,“ odpověděla Tella. „Raději bych zemřela tam, než žila tady nebo uvězněná v domě tvého hraběte.“

„To nemůžeš myslet vážně,“ napomenula ji Scarlett. Nesnášela, když Tella trousila tak lehkomyšlná prohlášení. Scarlett se někdy obávala, že si její sestra přeje zemřít. Slova *raději bych zemřela* zaznívala z jejích úst nebezpečně často. Také se jí zdálo, že si Tella neuvědomuje, jak nebezpečný může svět být. Kromě vyprávění o Carvalu si Scarlett také pamatovala babiččiny historky o tom, co se stalo mladým ženám, které neměly rodiny, jež by je chránily. Dívkám, které se o sebe chtěly postarat samy a myslely si, že přijímají slušné zaměstnání, ale místo toho se ocitly v nevěstincích či manufakturách s žalostnými podmínkami.

„Ty se pořád jen bojíš.“ Tella se zdvihla ze země a postavila se na vratké nohy.

„Co to děláš?“

„Nebudu tu dál čekat na nějakou služebnou. Nechci, aby někdo hodinu povykoval kolem mého obličeje a pak mě nutil, abych celý den ležela v posteli.“ Tella zdvihla ze země svůj šál a omotala si jej kolem hlavy jako šátek tak, že zakrýval modřiny v jejím obličeji. „Pokud chci zítra

odjet na Julianově lodi, musím zařídit dost věcí – třeba mu poslat zprávu, kde se ráno sejdem.“

„Počkej! Vždyť nevíš, co děláš.“ Scarlett uháněla za svou sestrou, ale Tella vyběhla po schodech a vystřelila ze dveří dříve, než ji Scarlett stihla dohnat.

Vzduch venku byl hustý jako polévka a otevřené nádvoří dýchalo odpolednem – vlhce, slaně a pronikavě. Někdo musel před nedlouhou dobou přinést do kuchyni čerstvý úlovek ryb. Ten ostrý odér byl cítit všude, kudy Scarlett pronásledovala svou sestru pod omšelymi bílými oblouky a chodbami obloženými keramickými dlaždicemi.

Scarlettin otec měl neustále pocit, že jeho panství není dostatečně rozlehlé. Nacházelo se na okraji města, patřilo k němu velké množství půdy a on díky tomu mohl stále více a více přistavovat. Více pokojů pro hosty. Více nádvoří. Více tajných chodeb, kterými se pašovaly lahve ilegálního alkoholu a kdo ví čeho dalšího. Scarlett a její sestra měly do mnoha z těchto nových chodeb zakázáno chodit. Kdyby je otec viděl, jak se tu takhle prohánějí, bez váhání by jim nechal zbičovat chodidla. Ale poraněné paty a prsty by byly ničím oproti tomu, co by udělal, kdyby zjistil, že se Tella snaží opustit Trisdu.

Ranní mlha se dosud nevypařila. Scarlett několikrát svou sestru ztratila z dohledu, když Tella zamířila tam, kde bylo mlhy nejvíce. Na okamžik se Scarlett bála, že se jí ztratila úplně. Pak ale zahlédla kousek modrých šatů, které mířily nahoru po schodech k nejvyššímu bodu panství – zповědnici. Vysoké věži postavené z bílých kamenů, která se ve slunci třpytila tak, že ji vidělo celé město. Guvernér Dragna chtěl, aby si lidé mysleli, že je zbožný muž, i když ve skutečnosti by se ke svým špinavým skutkům nikdy nikomu cizímu nepřiznal. To z této zповědnice

činilo jedno z mála míst na celém ostrově, kam sotva kdy zašel – ideální pro pašování tajných dopisů.

Scarlett zrychlila a během chvíle konečně doběhla svou sestru na obloukovém nádvoří těsně před ozdobnými dřevěnými dveřmi do zповědnice.

„Stůj,“ zakřičela Scarlett. „Jestli tomu námořníkovi napíšeš, všechno řeknu otci!“

Postava okamžitě zůstala nehybně stát. Poté ale strnula i Scarlett – mlha se rozplynula a dívka stojící před ní se otočila. Malé nádvoří zalilo ostré sluneční světlo a ozářilo mladou novicku oblečenou v modrém. Měla hlavu zakrytou šátkem, čímž se podobala Telle.

Scarlett musela uznat, že se její mazaná sestra vyzna-
la v pokoutných únicích. Setřela si z šíje kapičky potu a představila si, jak Tella někde úplně jinde shromažďuje zásoby a připravuje se na zítřejší plavbu s Julianem.

Scarlett ji musela zastavit.

Jistě, Tella ji bude chvíli nenávidět, ale Scarlett nemohla dopustit, aby její sestra přišla kvůli Caravalu úplně o všechno. Teď když je Scarlettina svatba může obě zachránit – nebo zničit, pokud k ní nedojde.

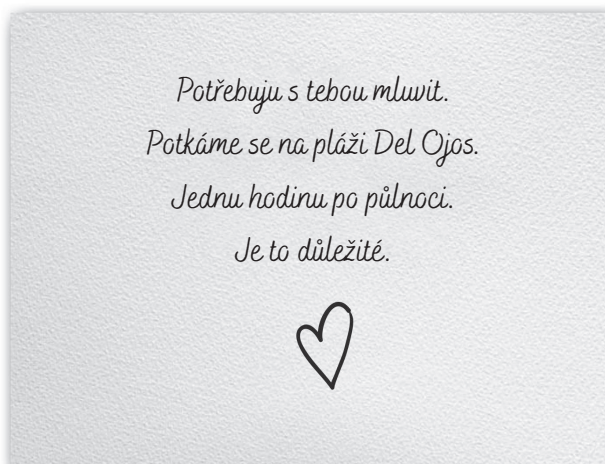
Scarlett následovala mladou novicku do zповědnice. Zповědnice byla malá, s oblými stěnami a vždycky v ní vládlo takové ticho, že Scarlett slyšela i plápolání plamenů tlustých svíček, ze kterých kapal vosk. Lemovaly kamenné stěny a osvětlovaly plátna se svatými při různých druhích utrpení, zatímco ve vzduchu byl cítit zatuchlý pach prachu a suchých květín. Ten zápach Scarlett šimral v nose, když procházela kolem řady dřevěných lavic. Na jejím konci byly u oltáře položeny papírky, na které lidi psali své hříchy.

Než před sedmi lety zmizela její matka, Scarlett uvnitř zповědnice nikdy nebyla. Ani nevěděla, že lidé při zповědi

psali své prohřešky na papírek, předávali je knězi a ten je páčil. Scarlettin otec ani její matka, Paloma, nebyli zbožní. Ale poté, co Paloma zmizela z Trisdy, Scarlett a její sestra byly zoufalé, a protože neměly jít kam jinam, chodily sem a modlily se za matčin návrat.

Jejich prosby samozřejmě zůstaly nevyslyšeny, ale kněží se ukázali jako ne zcela neužiteční – Scarlett a její sestra zjistily, že byli velmi diskrétní při předávání zpráv.

Scarlett si vzala jeden z papírků určených pro zaznamenání hříchů a pečlivě napsala vzkaz.

Než Scarlett vzkaz spolu se štědrým darem předala knězi, dopsala adresu, ale nepodepsala se. Namísto svého jména nakreslila srdce. Doufala, že to bude stačit.

Když bylo Scarlett osm let, varovali ji otcovi strážci před třpytivě černým pískem na pláži Del Ojos, aby ji udrželi v bezpečné vzdálenosti od břehu. „Má černou barvu, protože je to ve skutečnosti popel ze spálených koster pirátů,“ tvrdili jí. A protože jí bylo osm a byla ještě o něco pošetilejší než teď, věřila jim.

Nejméně rok se k té pláži nepřiblížila ani natolik, aby viděla její písek. Pak jí ale Felipe, starší syn jednoho z otcových hodnějších strážců, řekl pravdu – ten písek byl jen písek, a ne popel z kostí pirátů. Potvrdili jí to i další lidé. Jenže ta lež už jí zůstala pod kůží, jak to tak často bývá, když zalžete dětem. Pro ni zůstane černý písek na pláži Del Ojos už navždy popelem ze spálených koster pirátů.

Nyní na této pláži Scarlett stála v noci a kropenatý modrý měsíc halil ten nepřírozeně zbarvený písek do tajuplného světla. Scarlett se blížila ke skalnaté černé zátoce Ojos a znovu si na tu lež vzpomněla. Cítila, jak se jí myšlenka na kosti pirátů vkrádá do bot a pohybuje se mezi jejími prsty. Po pravé straně pláž končila rozeklanou černou stěnou útesu. Nalevo vyčnívalo do vody rozbité molo jako obrovský jazyk uprostřed balvanů, které připomínaly nerovné zuby. Scarlett ve vzduchu cítila